

โยกย้ายข้าราชการเพื่อความเหมาะสม...เจตนาแท้จริงหรืออำพราง

โดย นายนิรัญ อินทร พนักงานคดีปกครอง ๓

ตรวจแก้ไขโดย นางสาวปราณี สุขศรี พนักงานคดีปกครอง ๖ว

กลุ่มวารสารและเอกสารวิชาการ

สำนักวิชาการและความร่วมมือระหว่างประเทศ สำนักงานศาลปกครอง

ชะตากรรมที่เกิดขึ้นในช่วงที่ผ่านมากับบรรดาข้าราชการระดับสูงในหลาย ๆ หน่วยงานที่ถูกโยกย้ายไม่เว้นแต่ละวัน โดย “อ้างเหตุผลความเหมาะสมและจำเป็น” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในองค์กรกระบวนการยุติธรรมเช่นองค์กรตำรวจหรือองค์กรที่มีผลต่อการสร้างเสริมความเป็นธรรมในสังคมดังเช่นสื่อสารมวลชนนั้น นับว่ารุนแรงและเสียดทานความรู้สึกต่อต้านของกระแสสังคมมากมาย บางท่านอาจเห็นว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาในช่วงที่มีการปรับเปลี่ยนรัฐบาลใหม่ที่มีอำนาจกำหนดนโยบายจำเป็นต้องจัดกระบวนการทัพใหม่ เลือคนของตนเข้าทำงานเพื่อให้สามารถทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี ทำให้สามารถผลักดันนโยบายไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายให้พี่น้องประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นโดยเร็วหรือเห็นว่าเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องมีผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและเหมาะสมกับตำแหน่งเข้ามาทำหน้าที่จัดรูปแบบและโครงสร้างองค์กรใหม่ให้มีประสิทธิภาพเพื่อประโยชน์ของการบริหารกิจการองค์กรให้บรรลุเป้าหมายโดยเร็ว เป็นต้น

เมื่อกฎหมายเปิดช่องให้ข้าราชการการเมืองเข้ามามีบทบาทและอำนาจในการบริหารงานบุคคลของฝ่ายข้าราชการประจำได้ จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่บรรดานักการเมืองผู้มีอำนาจกุมนโยบายของรัฐมักจะเข้ามาแทรกแซงการทำงานของข้าราชการประจำในรูปแบบต่าง ๆ อยู่เสมอ ๆ ซึ่งคงมิใช่เฉพาะการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการระดับสูงที่เป็นหัวกระบวนการสำคัญของการบริหารจัดการภารกิจในองค์กรเท่านั้น ทว่าอาจรวมไปถึงการใช้อำนาจสั่งการให้ฝ่ายข้าราชการประจำกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดด้วยเหตุผลซ้ำ ๆ ว่า “เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน”

หากการใช้อำนาจเป็นไปตามเหตุผลที่ยกขึ้นอ้างอย่างแท้จริง ก็นับเป็นความโชคดีของประชาชนในสังคมประเทศที่จะมีชีวิตอยู่อย่างปกติสุขและสงบเรียบร้อยภายใต้การบริหารจัดการของรัฐบาลและข้าราชการประจำที่ร่วมมือร่วมใจกันทำงานอย่างเต็มกำลังความรู้ความสามารถและความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ ในทางตรงกันข้ามหากผู้มีอำนาจใช้อำนาจของตนโดยมีเจตนาอำพรางหรือแอบแฝงเพื่อประโยชน์ของตนหรือพวกพ้อง ขาดจริยธรรม คุณธรรมและหลงลืมความถูกต้องชอบธรรมภายใต้หลักการและวัตถุประสงค์ของกฎหมายที่ให้อำนาจหน้าที่ไว้ นอกจากจะทำลายขวัญและกำลังใจของข้าราชการดี ๆ ที่มุ่งมั่นจะทำงานเพื่อประเทศชาติและความสงบสุขของประชาชนอย่างแท้จริงแล้ว ยังเป็นการทำลายความไว้วางใจของประชาชนที่มีต่อระบบราชการหรือแม้กระทั่งการทำลายความไว้วางใจของประชาชนที่เลือกรัฐบาลให้เข้าทำหน้าที่เป็นปากเป็นเสียงแทนตนอีกด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นประชาชนในสังคมประเทศย่อมหนีไม่พ้นที่จะต้องเผชิญกับความเดือดร้อนวุ่นวายและส่งผลให้ประเทศต้องล่มสลายในที่สุด

การแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการ ไม่ว่าจะเป็นในฤดูกาลหรือนอกฤดูกาลและไม่ว่าจะเป็นการใช้อำนาจของผู้มีอำนาจในระดับใดก็ตาม ประการสำคัญที่ผู้มีอำนาจต้องตระหนักที่สุดก็คือขอบเขตการใช้อำนาจภายใต้วัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือฉบับที่แก้ไขใหม่คือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕ ตอนที่ ๒๒ ก. วันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๑) โดยกฎหมายดังกล่าวได้แสดงเจตนารมณ์ชัดเจนว่า “บริหารบุคคล โดยระบบคุณธรรม ราชการต้องปฏิบัติตามข้าราชการด้วยระบบบริหารทรัพยากรบุคคลที่คำนึงถึง ความรู้ความสามารถ ความเสมอภาค ความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ ปราศจากอคติและมีความเป็น กลางทางการเมือง”

ศาลปกครองได้มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับการใช้อำนาจแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการไว้หลายต่อหลายคดี อันเป็นการยืนยันหลักการดังกล่าวข้างต้น ซึ่งผู้มีอำนาจสามารถนำไปเป็นบรรทัดฐาน สำหรับการใช้อำนาจของตนหรือแม้กระทั่งบรรดาข้าราชการผู้อยู่ใต้อำนาจบังคับบัญชาทุกคนก็สามารถศึกษาทำความเข้าใจเพื่อสร้างภูมิความรู้สำหรับปกป้องคุ้มครองสิทธิของตนได้เป็นอย่างดี ยกตัวอย่างเช่น

๑. คดีย้ายข้าราชการไปปฏิบัติหน้าที่ประจำ ณ สถานที่ที่ให้เอกชนเช่าดำเนินการ : มีข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดี) ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ๖ ส่วนอำนวยการ มีหน้าที่ความรับผิดชอบเกี่ยวกับงานบริหารทั่วไป หรืองานเลขานุการที่ยากมาก โดยต้องประยุกต์ใช้ความรู้และประสบการณ์กับงานที่ปฏิบัติ เพื่อกำหนดและปรับเปลี่ยนแผนงานเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด โดยไม่ต้อง มีการกำกับ ตรวจสอบ แนะนำหรือสามารถวางแผนการปฏิบัติงานเองและตัดสินใจแก้ไข ปรับเปลี่ยนแผน หรือแก้ไขปัญหาในงานที่รับผิดชอบโดยอิสระ แต่องค์การบริหารส่วนจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มี คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือรักษา ซึ่งเป็นท่าเทียบเรือที่ให้เอกชนเช่า ดำเนินการ โดยมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลการใช้ท่าเทียบเรือรักษาให้เป็นไปโดยความเรียบร้อย และประสานงานระหว่างผู้เช่าท่าเทียบเรือรักษากับองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดี) และ หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการท่าเทียบเรือรักษา เช่น ตำรวจน้ำ เจ้าท่าภูมิภาค เป็นต้น ซึ่งในขณะที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงาน ประจำ ณ ท่าเทียบเรือรักษาดังกล่าว ส่วนอำนวยการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดี) มีการอบอัตรากำลังข้าราชการจำนวน ๙ อัตรา และมีข้าราชการตามกรอบอัตรากำลังจริงจำนวน ๖ อัตรา ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการออกคำสั่งดังกล่าวเป็นการกลั่นแกล้งจนได้รับความเดือดร้อน เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งและสั่งให้กลับไป ปฏิบัติงานที่เดิม

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๙๐/๒๕๔๗ วินิจฉัยว่า แม้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมีอำนาจดุลพินิจตามกฎหมายในการสั่งให้ข้าราชการในสังกัด ไปปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่ไม่ใช่ส่วนราชการได้ ตามมาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติว่าด้วย ความผิดทางวินัยของข้าราชการซึ่งไปปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่มีส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๓๔ แต่การออกคำสั่งดังกล่าวต้องเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ คำสั่งนั้น ต้องสามารถดำเนินการให้เจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายลุล่วงไปได้ คำสั่งใดที่ไม่สามารถ ทำให้เจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับที่ให้อำนาจปรากฏเป็นจริงได้ ย่อมเป็นคำสั่ง

ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนั้น ต้องมีความจำเป็นในการออกคำสั่ง กล่าวคือ จะใช้อำนาจจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของข้าราชการได้เพียงเท่าที่จำเป็นแก่การดำเนินการให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเท่านั้น การจำกัดเสรีภาพของข้าราชการเกินขอบเขตแห่งความจำเป็นแก่การดำเนินการตามเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งมหาชนจะต้องได้รับประโยชน์จากคำสั่งมากกว่าความเสียหายที่ผู้รับคำสั่งได้รับ

ดังนั้น แม้คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือจะเป็นไปตามเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ตามกฎหมายที่จะทำให้การดูแลการดำเนินกิจการท่าเทียบเรือสำเร็จลุล่วงไปได้ก็ตาม แต่การกำกับดูแลดังกล่าวไม่จำเป็นต้องให้ผู้ฟ้องคดีออกไปปฏิบัติงานประจำก็ได้ เพราะองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่เพียงตรวจสอบการดำเนินการตามสัญญาของเอกชนเป็นครั้งคราวและในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารกระทำได้โดยสะดวก ซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถปฏิบัติงานได้โดยไม่จำเป็นต้องไปนั่งปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือ ประกอบกับผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ความรับผิดชอบและลักษณะงานที่ต้องปฏิบัติหลายด้าน การให้ผู้ฟ้องคดีไปปฏิบัติงานประจำ ณ ท่าเทียบเรือทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ด้านอื่น ๆ ได้ อันจะทำให้การบริหารงานบุคคลในสำนักงานไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมาย คำสั่งข้างต้นจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จากคำพิพากษาดังกล่าวได้วางหลักเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจออกคำสั่งโยกย้ายข้าราชการว่า ถึงแม้จะมีอำนาจออกคำสั่งได้ก็ตาม การออกคำสั่งก็ต้องคำนึงถึงหลักการสำคัญคือ (๑) ผลของการออกคำสั่ง จะต้องทำให้เจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายปรากฏเป็นจริงได้ (๒) ความจำเป็นของการออกคำสั่ง การใช้อำนาจจะต้องไม่กระทบกระเทือนต่อสิทธิเสรีภาพของข้าราชการเกินกว่าความจำเป็น โดยทำได้เพียงเพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายเท่านั้น (๓) ต้องชั่งน้ำหนักระหว่างผลได้ผลเสียที่เอกชนได้รับและประโยชน์ของมหาชนควบคู่กัน โดยมหาชนจะต้องได้รับประโยชน์จากคำสั่งมากกว่าความเสียหายที่ผู้รับคำสั่งได้รับ ฉะนั้น การใช้อำนาจดุลพินิจจึงไม่ได้หมายความว่าผู้มีอำนาจจะสามารถใช้อำนาจได้ตามอำเภอใจจนละเลยความถูกต้องชอบธรรมและเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่อย่างใด

๒. คดีย้ายให้ดำรงตำแหน่งในสายงานที่ต่ำกว่าตำแหน่งสายงานเดิม : มีข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานเทศบาล ขณะดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน ระดับ ๘ นายกเทศมนตรีตำบล (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มีคำสั่งโอน (ย้าย) ผู้ฟ้องคดีไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน ระดับ ๘ วิชาการในตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ ระดับ ๗ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งย้ายดังกล่าวไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่ถูกต้องตามกฎหมายเป็นการกลั่นแกล้งและไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งและเรียกค่าเสียหายจากการกระทำละเมิด

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๓๑๐/๒๕๕๐ วินิจฉัยว่าประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคัดเลือก การบรรจุ แต่งตั้ง การย้าย การโอน การเลื่อนระดับ และการเลื่อนขั้นเงินเดือน ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๔ ข้อ ๒๒ กำหนดว่าการย้ายพนักงานเทศบาลตำแหน่งใดไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในสายงานที่ต่ำกว่าตำแหน่งสายงานเดิมหรือระดับต่ำกว่าเดิมหรือย้ายพนักงานเทศบาลในตำแหน่งสายงานผู้บริหารและผู้บริหารสถานศึกษาไปแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งสายปฏิบัติงานให้กระทำได้อต่อเมื่อพนักงานเทศบาลผู้นั้นสมัครใจและได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงาน

เทศบาล ในการย้ายผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานเทศบาลจากตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน ระดับ ๘ ไปดำรงตำแหน่งรักษาการในตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ ระดับ ๗ โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้สมัครใจนั้น แม้ว่าจะเป็นอำนาจของนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดี) ตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติบริหารงานบุคคล ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม ในการย้ายก็ต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของประกาศตามข้อ ๒๒ ด้วยและเมื่อตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งสายบริหารสถานศึกษากำหนดให้ตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนจะมีหน้าที่ความรับผิดชอบและปริมาณงานและคุณภาพงานสูงกว่าตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ประกอบกับผู้รับมอบอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีได้ชี้แจงว่าการโอนย้ายในลักษณะดังกล่าวเป็นการให้ไปดำรงตำแหน่งในสายงานที่ต่ำกว่าตำแหน่งในสายงานเดิมและถือว่าพ้นจากหน้าที่ ผู้อำนวยการโรงเรียนไปปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ใหญ่เพียงตำแหน่งเดียว จึงเป็นการโอน (ย้าย) โดยมีได้สอบถามความสมัครใจจากผู้ฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีก็ได้สมัครใจที่จะไปรักษาการในตำแหน่งอาจารย์ใหญ่ตามคำสั่งของนายกเทศมนตรี (ผู้ถูกฟ้องคดี) แต่อย่างไรก็ตาม จะนั้น จึงเป็นการออกคำสั่งที่ขัดหรือแย้งกับหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขตามข้อ ๒๒ ของประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาลดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและแม้ว่าจะผ่านความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานเทศบาลแล้วก็ตาม และเมื่อผลของคำสั่งทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องย้ายจากตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีเงินประจำตำแหน่งไปดำรงตำแหน่งรักษาการอาจารย์ใหญ่ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ไม่มีเงินประจำตำแหน่ง ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดจากการปฏิบัติหน้าที่ เทศบาลในฐานะหน่วยงานของรัฐในสังกัดจึงต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี

จากคำพิพากษาดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจออกคำสั่งโยกย้ายข้าราชการโดยผู้ออกคำสั่งได้รู้และเข้าใจบทบัญญัติกฎหมายเป็นอย่างดี อันเป็นการสะท้อนให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นการใช้อำนาจตามอำเภอใจ ไม่เคารพกฎหมายหรือกฎหมายอย่างเห็นได้ชัด จนกระทั่งทำให้ผู้ใต้อำนาจบังคับบัญชาได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายและผลของการใช้อำนาจที่ผิดๆ นั้น นำมาซึ่งการสูญเสียงบประมาณที่ต้องเบิกจ่ายสำหรับการชดเชยค่าเสียหายอีกด้วย

๓. คดีย้ายข้าราชการเพราะมีพฤติการณ์กระทำความผิดต่อผู้บังคับบัญชาและมีปัญหาด้านการปกครอง : มีข้อเท็จจริงว่าผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมราชทัณฑ์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ๓ เรือนจำจังหวัด ต่อมาผู้บัญชาการเรือนจำจังหวัดได้มีหนังสือถึงอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ขอให้ย้ายผู้ฟ้องคดีกับข้าราชการอื่น ไปปฏิบัติหน้าที่เรือนจำอื่นที่ขาดแคลนอัตรากำลัง โดยมีเหตุผลว่ามีพฤติการณ์กระทำความผิดต่อผู้บังคับบัญชา มีปัญหาด้านการปกครองและเคยถูกลงโทษทางวินัยหลายครั้ง เช่น ขาดราชการ บกพร่องต่อหน้าที่ทำให้ผู้ต้องขังหลบหนี ไม่ปฏิบัติหน้าที่เวรยาม กิริยาก้าวร้าวต่อผู้บังคับบัญชา อธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มอบหมายให้คณะกรรมการบรรจุและแต่งตั้งของกรมราชทัณฑ์รับไปพิจารณาและต่อมาอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) จึงได้มีคำสั่งย้ายผู้ฟ้องคดีรวมทั้งข้าราชการอื่น ไปปฏิบัติราชการที่เรือนจำอื่นตามมติคณะกรรมการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการย้ายดังกล่าวเป็นการสั่งที่รวดเร็วและผิดธรรมเนียมในการโยกย้ายตามฤดูกาล จึงฟ้องเพิกถอนคำสั่ง

ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๑๒/๒๕๔๘ วินิจฉัยว่าอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) เป็นผู้ที่มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นข้าราชการ

พลเรือนสามัญ ระดับ ๓ จึงมีอำนาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรักษาการในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ ๓ เรือนจำจังหวัดที่ว่างได้ตามมาตรา ๖๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และเมื่อก่อนออกคำสั่งอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการที่มีหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลพิจารณาและอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ได้มีความเห็นว่าการเสนอให้สั่งย้ายผู้ฟ้องคดีเป็นไปเพื่อความเหมาะสม ขจัดปัญหาอุปสรรคต่อการบริหารงานบุคคลของเรือนจำและเพื่อป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นอีก ฉะนั้น การสั่งย้ายดังกล่าวได้พิจารณาอย่างรอบด้านโดยคำนึงถึงข้อเท็จจริง เหตุผลความจำเป็น ตลอดจนความเหมาะสมและประโยชน์ของหน่วยงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีอาจไม่พอใจที่ไม่ได้รับความสะดวกจากการถูกย้าย แต่การย้ายเป็นการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาที่จะสั่งให้ย้ายผู้ใต้บังคับบัญชาได้ตามที่เห็นสมควร และการย้ายมิใช่การลงโทษ แต่เป็นเรื่องของความจำเป็น ความเหมาะสม เพื่อประโยชน์ของทางราชการ จึงไม่ต้องการกระทำความผิดทางวินัยเสียก่อนจึงจะย้ายได้ การย้ายเป็นการบริหารงานของผู้บังคับบัญชาสามารถจะคัดสรรหรือจัดคนลงในตำแหน่งที่เหมาะสมตามที่เห็นสมควรเพื่อประโยชน์ของทางราชการ เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (ผู้ถูกฟ้องคดี) สั่งย้ายผู้ฟ้องคดีโดยมีอคติหรือมีเจตนากลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีให้ได้รับความเสียหาย จึงถือได้ว่าได้ใช้ดุลพินิจโดยชอบแล้ว จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาทั้งสามเรื่องดังกล่าว น่าจะเป็นเครื่องเตือนใจที่ดีสำหรับผู้มีอำนาจทั้งหลายว่า การใช้อำนาจโดยมีเจตนาแท้จริงตามวัตถุประสงค์หรือเจตนารมณ์ของกฎหมาย ย่อมเป็นการใช้อำนาจที่ถูกต้องและชอบธรรม ก่อให้เกิดประโยชน์กับสาธารณะโดยตรง ถึงแม้จะกระทบกระเทือนประโยชน์ส่วนตัวของบุคคลบางคนบ้างก็ตาม แต่หากใช้อำนาจโดยมีเจตนาอำพรางหรือแอบแฝงไว้เพื่อประโยชน์ของตนและพวกพ้อง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ที่อ่อนด้อยกว่าหรือใช้อำนาจตามอำเภอใจของตนโดยไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของคนอื่น ไม่คำนึงถึงความถูกต้องชอบธรรมตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ รังแต่จะแสวงหาช่องโหว่ของกฎหมายเพื่อยืนยันการใช้อำนาจของตนว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วละก็ นอกจากศาลปกครองจะใช้อำนาจเพิกถอนคำสั่งซึ่งจะมีผลให้ฝ่ายปกครองต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ถูกต้องตามคำพิพากษาแล้ว สังคมจะสงบสุขได้อย่างไร และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากการใช้อำนาจจนละเมิดสิทธิเสรีภาพของข้าราชการด้วยกันเสียเอง ย่อมส่งผลกระทบต่อขวัญและกำลังใจของผู้ปฏิบัติงานและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการใช้อำนาจที่แอบแฝงด้วยผลประโยชน์ส่วนตัวก็คือประชาชนที่เป็นเจ้าของประเทศนั่นเอง